

Rundskriv
fra
RIKSADVOKATEN
R. 1123/70.

Del II — nr. 5/1970.

62

Oslo, den 25. mai 1970.

Herr statsadvokaten i

Sikring.¹⁾

*Sikringssaker har vært behandlet i flere rundskriv fra dette embete, senest 28. mars 1963.²⁾ Dette rundskriv slutter med å henstille til statsadvokatene og politimestrene å vise noen resignasjon når det blir spørsmål om sikring like overfor lovovertridere av den forholdsvis harmløse kategori og særlig da i de tilfelle hvor det kan være praktisk mulig å bruke løsgjengerlovens bestemmelser. Som kjent er det nettopp skjedd vesentlige endringer i løsgjengerloven. Jeg viser til mitt rundskriv av 19. mai 1970.³⁾ Den uttalelse som er sitert fra rundskriv av 28. mars 1963, gjør det ønskelig med en klargjøring av påtalemyndighetens linje når det gjelder sikringssaker.

I det nevnte rundskriv fra 1963 er det gitt uttrykk for den oppfatning at sikring i første rekke bør reserveres for volds- og sedelighetsforbrytere som representerer en særlig fare for samfunnet. Disse retningslinjer bør fortsatt følges.

Spørsmålet om mentalobservasjon kan selvfølgelig også komme på tale i andre saker hvor det er nødvendig med psykiatrisk bistand for å klargjøre spørsmålet om vedkommende lovovertrider er tilregnelig eller ikke. Jeg minner om at det i visse tilfelle kan bli spørsmål om å reise ren sikringssak etter straffelovens § 39 b nr. 1. Selv om den rettspsykiatriske erklæring har en konklusjon som gir grunnlag for sikring, må påtalemyndighetens embetsmenn nøye vurdere om det bør reises tiltale med påstand om sikring. Mot lovbrøtere som bare er under forfølgning for vanlige vinningsforbrytelser, bør påstand om sikring ikke nedlegges med mindre særlige grunner tilsier det. Som regel må det her være tilstrekkelig å falle tilbake på vanlig tradisjonell straffutmåling.

For ikke å bli misforstått vil jeg nevne at de sikringssaker som passerer dette embete, ikke gir inntrykk av at sikring ilegges i utreningsmål. Påtalemyndigheten bør fortsatt følge den praksis som er fulgt i de senere år og kanskje i enda noe større utstrekning være tilbakeholdende når

1) Se også rundskriv nr. 5/1930 og nr. 6/1938.

2) Rundskriv nr. 2/1963.

3) Rundskriv nr. 4/1970.

63

det gjelder å nedlegge påstand om sikring. Mangelen på rettspsykiatere gjør også sitt til at påtalemyndigheten må foreta en utvelgelse av de saker som bør føre til mentalobservasjon.

Til slutt vil jeg ha nevnt at når det i den enkelte sak blir spørsmål om hvilke sikringsmidler som skal brukes, må påtalemyndighetens embetsmenn ha såvel behandlings- som sikkerhetsmessige synspunkter for øye. Jeg vil prešisere at påtalemyndighetens embetsmenn er de som i første rekke har ansvaret når det gjelder spørsmålet om å vurdere faren for tilbakefall til alvorligere forbrytelser og at det i enkelte saker er grunn til å fremheve de sikkerhetsmessige sider. Noen saker fra den senere tid har vist at det bør vises forsiktighet ved valg av sikringsmidler. En del sikringsdømte må nødvendigvis holdes i lengre tid i lukket anstalt, og påtalemyndigheten må til enhver tid vurdere om det er forsvarlig å beslutte sikring i frihet.

En del eksemplarer av dette rundskriv vedlegges til fordeling blant politimestrene innen herr statsadvokatens distrikt.

L. J. Dorenfeldt